

31 Mart Seçimleri, Erdoğan'ın Yenilgisi ve Sahte Umutlar Üzerine

31 Mart Seçimleri, bazı yerlerde ''sürpriz'' olmayan ama genelde de beklenilmeyen bir sonuçla tamamlandı. Erdoğan ve partisi 22 yıllık iktidarı sonrasında ilk defa bir seçimden yenilgiyle çıktı. Başka bir ilk ise CHP'nin yarım asır sonra birinci parti olarak seçimi bitirmesiydi. Kuzey Kürdistan'ın önemli bir bölümünde ise, devletin fiili bütün engellemeleri ve hilelerine rağmen DEM parti -legalist Kürt hareketi- seçimleri önde bitirdi. Erdoğan ''hiç beklenilmeyen'' bir üslupla seçim sonuçlarını kabul etti -Van Belediyesine çökme operasyonu hariç. Erdoğan'ın seçim yenilgisini kabul etmesinin nedeni Erdoğan'ın çokça yenilmesidir. Erdoğan şayet 2019'daki gibi az farkla seçimleri kaybetseydi, bu seçimleri ''çalınmış'' ilan edebilir ve yenileyerek her türlü hileye başvurabilirdi.

İnsanlar şimdi, 14/28 Mayıs seçimlerinden sonra nasıl bir değişiklik oldu da, Erdoğan'ın 31 Mart seçimlerinde mağlup olduğunu sormaktadır. Bu üzerinden durulması gereken bir husustur. 14/28 Mayıs seçimleri esas itibariyle Erdoğan'ın polarize ettiği İslamcı/Türkçü temelde, bir ''beka'' sorunu çerçevesinde ilerledi. Kılıçdaroğlu, ''beka'' meselesinin tutmayacağını ve bundan dolayı ''demokrasi'' ve ''refah'' üzerine toplumu ikna edebileceğini düşündü ama olmadı. Bir diğer önemli etken ise Millet İttifakı'nın parçalı hali ve her bir bileşeninin işleri kendi istediği noktaya doğru çekme isteği, seslenmeye çalıştığı ''muhafazakar ve milliyetçi'' kitlede çok karşılık da bulmadı ve bu kitleler 21 yıldır iktidarda olan ''siyasi istikrarı'' seçtiler. **Bir diğer majör faktör ise bu ülkenin kuruluşunda -çimentosunda- bulunan Türkçülük ve sünni İslam anlayışı ile şekillenmiş kitleler, Kürt ve Alevi kökenli bir adayı -kendilerine ne kadar hitap**

ederse etsin- seçmektense, geleneksel kodları sürdürebilecek adayı tercih ettiler. Tam da bu noktada, İmamoğlu'nun bu geleneksel kodları temsil etmesi, milliyetçi ve muhafazakar kitlenin en azından bir kısmının nispeten tercih edebileceği bir aday olarak çıkmasına ve Türkiye genelinde bu adayın temsil ettiği çizgiyi desteklemesine neden olmaktadır. Bir diğer faktör ise ekonomik krizin sürekli olarak derinleşmesi, yoksulluğun katlanarak büyümesi ve asgari ücretten dahi az alan emeklilerin ''sosyal demokrat'' belediyelerin verebileceği bazı sosyal yardımları hiç önemsiz görmemesidir. Bu ''sosyal yardımlar'', CHP büyükşehir belediyelerinin ''seçim ekonomisi'' olarak da görülebilir.

Erdoğan'ın 28 Mayıs Seçimlerinden sonra vaat ettiklerini yerine getiremiyor olması, rejimin Rabia'dan Sisi'ye geçiş yapması ve Filistin'de süren soykırımcı savaşta sözde Filistin halkından yanayken, soykırımcı Siyonizmle iş tutması, kendi tabanının da erimesine ve seçimleri kaybetmesine neden diğer bazı faktörlerdir. Evet, Erdoğan'ın partisi son 10 senedir oylarını düşürerek ilerlemekteydi ama bugün durum farklı. **Toplumun İslamcı Türkçülük temelinde sürekli polarize edilmesi Erdoğan'ın dahi sürdüremeyeceği bir siyasal atmosfer yaratmıştır.** Mevcut dünya sahnesi içerisinde, yeni İslamcı güçlerin Erdoğan'ı direk hedef göstermeden AKP'nin yozlaştığını ve İslam davasına -Erbakan'ın tabiriyle İslam ve Kuran düşmanı İsveç'in Nato'ya dahil edilerek- ihanet içerisinde olduğu en azından tam olarak temsil edemediği görüşü gittikçe yaygınlaşmakta, İslamcı kitlelerin Yeniden Refah gibi bilim karşıtı, kadın düşmanı, LGBTQ düşmanı, hayvan düşmanı köktenci bir partiye doğru kaymasına vesile olmaktadır. Beri yandan ise bu seçimlerde katılımın bir öncekilere göre daha düşük olması, sandığa gitmeyen AKP kitlesinin de hatırı sayılır olduğunu göstermektedir.

Evet, Erdoğan kaybetmiştir. Şimdi bu yeni durumun bu dünyada kökten ve radikal bir değişiklik isteyen -devrim- ve bunun için mücadele eden herkes için derinden ele alınması gerekir.

Erdoğan'ın yenilgisi ve kitlelerin sevinci

Seçim sonuçları açıklanmasının ve belirli bir netlik kazanmasının akabinde, Türkiye/Kuzey Kürdistan genelinde bir bayram havası olarak karşılandı -ve bu durum önümüzdeki süreçte devam edeceğe benziyor. İnsanların büyük bir çoğunluğu seçim sonuçlarından memnun ve herkesin memnuniyet nedeni ise bazı temel farklılıklar arz ediyor -rneğin Kürt illerinde kayyumların en azından şimdilik alt edilmesi gibi.

Kitlelerin mutluluğunun önemli bir kısmını özellikle de Gezi sürecinden sonra sürekli olarak agresifleşerek, toplumdaki ''ötekileri''; Kürtleri, kadınları, LGBTQ bireyleri, toplumun tüm kesimlerinden ilericileri, devrimcileri ve hatta burjuva muhalefetin siyasi ve ''entelektüel'' temsilcilerini bastırması, şeytanileştirmesi ve açık hedef olarak göstermesi sonucunda bu sistemin hali hazırdaki rejimine ve onun temsil ettiklerine duyduğu öfkeden ve bu rejimden kurtulmak istemelerinden kaynaklamaktadır. Bundan ötürü **insanların sevinçlerini anlamak – ama yaslandıkları temelini yani bu rejimin seçimle değişeceği, reformlar yoluyla ''kötülüğe'' karşı kazanılacağı dşnncesinin parçası olmamak gerekir.**

CHP'nin ''başarısı'' ve yeni siyasi tablo

CHP yarım asır sonra birinci parti olarak seçimleri sonuçlandırdı. 14/28 Mayıs seçimleri sonrasında genel olarak burjuva muhalefetle yenilgi alan ve bir destabilize durumu yaşayan CHP Kasım ayında yaptığı kurultayından sonra nispeten gücünü konsolide edebilmiş, ''demoralize'' olmalarına rağmen, İstanbul ve Ankara gibi büyük ve kilit şehirlerde mevcut başkanlarıyla hızlı bir şekilde yerel yönetim çalışmalarına atılabilmiştir. CHP bir önceki seçimlerden de ders çıkartarak sözde ''ittifak'' ama aslında çok başlı bileşenle hareket etmek yerine bir ''taban ittifakı'' stratejisi seçmiş ve

özellikle de büyük şehirlerdeki avantajlarını kullanarak, aynı zamanda rejimin agresif bir şekilde ''yerel yönetimlere saldırmasını'' burjuva ''muhalefetin'' omurgasını kırabilmek için hamleye girişmesini, toplumun ilerici güçleri de dahil olmak üzere ''şayet biz gelmezsek gelecek olan budur'' diyerek ikna etme girişimleri bu sonuçları almasında başarılı olmuştur. Mİllet İttifakı bileşen partileri neredeyse adeta erimiş ve CHP altında birleşmiştir. **CHP ''sosyal demokrat'' bayrağı altında Türkçü faşistlerden, ''ılımlı'' İslamcılara, muhafazakar ''liberallerden'' Kürtlere ve Alevilere kadar bir ''taban ittifakı'' oluşturabilmiştir.**

Bu yerel yönetim seçimleri Erdoğan'ın çağrısı üzerine İstanbul ve Ankara'da yoğunlaşmıştı. Erdoğan, özel olarak İstanbul'u pilot bölge seçti ve 17 bakanıyla birlikte yoğunlaşmış bir kampanya sürdürdü. Tüm bunları yapmadaki esas nedeni İstanbul'un sermaye hacmi açısından büyük bir ''arpalık'' olmasından ötürü değildi -ki bu da önemli bir faktördür. **Esas neden**, İmamoğlu'nun bir önceki İstanbul seçimlerinde Erdoğan'ı iki defa yenmesi -ikincisinde farkla yendi- ve hakim sınıflar arasında yükselen bir önder olarak gözükmesi durumuydu. Ve öyle görülüyor ki İmamoğlu -şayet her şey yolunda giderse- CHP'nin 2028 Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin en güçlü adayı olarak görülüyor. İmamoğlu'nun ''hibrit Kemalizm'' modeline uygun olması, muhafazakar gelenekten gelmesi ve siyasal İslamın ''ılımlı'' kitleleri tarafından dahi hoş görülmesi, Kemalizmin kurucu değerlerine sadık kalıyor oluşu, her ne kadar Türk şovenizmin kurucu partisinin temsilcisi olsa dahi bariz bir Kürt düşmanlığı yapmıyor oluşu, şimdiden toplumun çeşitli kesimlerinden gerekli ''takdiri'' toplamasını sağlamıştır.

Kürdistan ve kayyumlar

Dem Parti Türkiye/Kuzey Kürdistan genelinde seçimlere kendi partisiyle girdi. Bazı yerelerde ''kent uzlaşısı'' yaptı bazı yerelerde ise ittifaklar oluşturdu. Fakat hedefinde esas olarak bir önceki seçimlerde ellerinden zorla alınan belediyeler vardı.

Kayyum belediyeciliği sadece bir siyasi partiye yönelik girişim değildi -objektif olarak böyle olsa bile. **Kayyumlar temelde Kürt halkının bastırılması ve asimile edilmesinin bir parçası olarak hayata geçti.** Sömürge valiliği gibi, **Kürtleri temsil eden herkese ve her şeye** yönelik büyük sindirme ve baskı uygulandı. Binlerce Kürt siyasetçi tüm temel hakları gasp edilerek tutuklandı, çoğuna hiç kanıt gösterilmeden onlarca yıl cezalar yağdırıldı. Yine bölgede gençliğe yönelik özel ve hedeflenmiş takip, yıldırma ve sonucunda göçe zorlama siyaseti izlendi. Böylece Kürt siyasi hareketini yalnızlaştırmak ve siyasi etkisini kırmak hedeflendi. AKP kendine yakın ''fikir'' kuruluşlarında kayyumlarla ''terörün beli kırılmıştır'' diyerek, bölge halkının ''artık özgür'' olduğunu ve dolayısıyla da DEM partiyle arasına mesafe koyduğu propagandasını yaptı. Böylece kendi kayyum politikasının ''yerinde'' olduğu düşüncesini aşıliyordu.

Seçimlerin halkın kurtuluşu için temel olarak hiçbir değişikliğe yol açmadığı gibi, rejimin Kürtler üzerindeki, baskı, sindirme, yalnızlaştırma siyasetini ''normalleştirmek'' için kayyumlar hakkında dezenformasyon yayma çabalarını boşa çıkarması açısından, Kürt oylarının meşru olduğunu söylemek gerekir. Tekrar vurgulayalım, bu devletin ceberutluğuna ve bunu ''normalleştirmek'' için kayyumları kullanmasına yönelik Kürt oyları meşruluk barındırmaktadır. **Bununla birlikte, bu ''zaferin'' başta Kürt halkı olmak üzere, geniş halk kitleleri için temel hiçbir değişiklik yapamayacaktır.** Büyük olasılık olarak rejimin masasında duran şeylerden biri, Kürtleri yeniden hedef göstererek, yeniden bir kayyum kasırgası izlemek olacaktır. Güney Kürdistan'a kanlı bir operasyon başlatarak, diğer hakim sınıf kliklerini arkasına toparlayabilir. Ve

böylece ‘‘seçim zaferini’’ gölgede bırakmayı deneyebilir. Erdoğan her ne kadar seçim sonuçlarını kabul etmiş görünse bile, toplumdan yükselecek olan meşru ‘‘Erdoğan istifa’’ talebini bastırmak için, Kürtleri daha güçlü bastırarak, bu sürecin üstesinden gelmek isteyebilir. Tabii Erdoğan’ın tüm bunları yapabilmesi, dünya arenasının ve dolayısıyla Ortadoğu bölgesinin de nispeten ‘‘elverişli’’ olmasına bağlıdır. Zira kendi başına girişebileceği bir hamle, onun sonunu da hızlandırabilir.

Erdoğan, seçim sonuçlarını gönülsüzce kabul etse bile, rejim Wan’da bir kumpas kurarak, AKP’li rakibine yüzde 55 farkla kazanan DEM adayı Abdullah Zeydan’ın ‘‘seçilme yeterliliği’’ olmadığını ileri sürerek mafyavari üzerine çökmeyi denedi. Wan’da üstün bir yenilgi alan AKP’nin adeta intikam alırcasına devlet olanaklarını harekete geçirmesindeki temel neden, Zeydan’ın mennu haklarının olup olmaması değildi. Rejim Wan üzerinden Kürtleri terörize ederek, bu vesileyle geniş kesimlerin de ‘‘sinir uçlarını’’ da denemiş oldu. Bu çökme operasyonu sadece Kürt kitlelerinde değil, toplumun geniş kesimlerinde önemli reaksiyona neden oldu. CHP dahi, açık bir şekilde bu operasyonun karşısında durdu -her ne kadar kitle seferberliği yapmasa bile-. Beri yandan tüm bu olanlar tekrar gösterdi ki, **meşru ve kitlesel ayaklanmalar herhangi bir haksızlığın karşısında en katı rejimlere dahi geri adım attırabilir.** Şayet Wan’daki gerici saldırıya Türkiye/Kuzey Kürdistan’da geniş ve kitlesel karşı koyuşlar olmasaydı, sadece lokal ve dayanışma temennileriyle kalsaydı, Abdullah Zeydan mazbatasını alamayabilirdi. Haksızlık karşısında sokağa dökülen aktif kitlesellik, rejimin bir sonraki hamlelerini de ‘‘rahatça’’ yapmasının önünde güçlü bir faktör olarak durmaktadır.

Aldanmanın ve kendini aldatmanın şampiyonları

DEM’in meşru ‘‘zaferi’’ gelişi güzel kullanılan ‘‘halkın

iradesine'' değil, rejiminin önümüzdeki günlerde Kürt illerindeki belediyelerle ne yapıp ne yapmayacağına bağlıdır. Aslında halk iradesi, bu sistem altında, sistemin yönetici gücünün tesisi ve devamı için hakim sınıfların uydurduğu bir illüzyondan başka bir şey değildir. Seçimler bu sistemin devamlılığı açısından önemlidir, bu hakim sınıf kliklerini bir arada tutan ve gücün aktarımı için ''demokratik'' süreçtir. Bununla birlikte halk kitlelerinin seçimler yoluyla ''siyasal katılımı'' bu sistem için önemlidir ama esas değildir. Zira bu ülkenin tarihinde de görüleceği üzere defalarca kez darbe ve darbe girişimi yapılmış, bazen göstermelik hükümetler düzenlenmiş, teknokratlar eliyle çeşitli ''devlet işleri'' idare edilmiş ve hatta Erdoğan son 10 yılda yaptığı her şeyi ''milli iradeye'' dayandırarak bu ülkenin anayasasına dahi uymamış, milletvekilleri hapse yollanmış onlarca belediyeye kayyum atanmıştır. **Tüm bunlar halk iradesi ile değil, halk iradesine rağmen olmuştur.** Çünkü bu sistem, insanlığın kurtuluşunu, halkın temel çıkarlarını temel almaz, bu ülkenin hakim sınıflarının çıkarlarını temsil eder.

Halk katmanlarında rejime dair öfkenin büyümesiyle, popülist siyaseti mesken eylemiş yeni Tip'te partiler, 200 yıllık ''belediye sosyalizmi'' argümanlarını pazarlayarak, sisteme dair köklü eleştiri yapmaksızın, rejimin temsil ettiği İslamcı Türkçü gerici zihniyete vurmak yerine sorunu çoğunlukla Erdoğan'ın şahsında odaklandırmış -Sülale devri- ve egemenlerin diğer bir kliği olan Kemalistler arkasında hizalanmıştır. Bu anlayışa uzak olmayan sözde devrimci/sosyalistler, -aslında dizginlerinden boşanmış legalist reformizm- başka türde popülizmle, sisteme onun temsilcilerine, halk saflarındaki etkilerine dokunmadan, şovenizm şampiyonu TKP ile ''hayırlı'' ve ''kışkandırıcı'' bir ittifak geręekleřtirerek, halk kitlelerinin öfkesini seçimler aracılığıyla bir kere daha, hakim sınıf çarkları içerisinde boğazlamışlardır.

Reformistlerin en büyük handikapı, rejim karşıtlılığını sistemin

işleyişi ve dinamiği dışında ele alması ve böylece hakim sınıfların diğer bir kanadına ''oy verin'' çağrısında bulunması iken, halk kitlelerinin çekildiği bu burjuva zeminde, kendi arkalarından geleceğini unmalarındır. Netice bunun tam tersini göstermiştir. Bu sisteme ve onun işleyişine şu ya da bu oranda öfke duyan halkın azımsanmayacak bir çoğunluğu yine bu sistemin yapısı ve dinamiğinden çıkamadıkları için hakim sınıflar içerisinde ''en makul'' olanı takip etmeyi yeğlemişlerdir. Bahsini ettiğimiz bu uslanmaz reformistlerin aldığı yenilginin temelinde, Lenin'in tabiriyle ''aldanmak ve kendini aldatmak'' yatmaktadır.

İnsanlığın umuda ihtiyacı var, ama sahte umutlara değil!

28 Mayıs seçimlerinden Erdoğan'ın ufak farkla da olsa zaferle çıkması, rejimden ve onun temsil ettiği her şeyden öfke duyan kitleler üzerinde hatırı sayılır bir demoralizasyon oluşturmuştu. Hem burjuva ''muhalefeti'' hem de reformist güçler içerisinde geriye düşme ve kısmi parçalanmalar gerçekleştirdi. En büyük fatura Kılıçdaroğlu'na çıktı ve kendi partisi tarafından görevine son verildi.

28 Mayıs seçimleri öncesinde sahaya sürülen Kemalizm, halihazırdaki rejime yeni bir alternatif olarak sunuldu. Kemalizme hibrit bir form verilerek, bir yandan bu ülkenin kurucu ilkelerine sadık kalmayı diğer yandan ise ''Yeni Türkiye''nin yarattığı, toplumun önemli bir kısmına sirayet eden siyasal İslam anlayışının ve değerlerinin bazı unsurları içerildi. Kurucu inşa olarak Türkçülük ''zamanın ruhuna'' uygun olarak güncellendi. İnsanlara ölümü (İslamcı Türkçü faşist rejim) göstererek sıtmaya razı etmeye çalıştılar. Kılıçdaroğlu seçimleri kazanamamış olsa bile, geniş kesimlere yaydığı ve tartıştırdığı bu yeni tipte Kemalizm, en ''soldan'' liberallere, oradan da Kürt hareketine kadar -aynı seviyede olmamakla birlikte- çeşitli kabuller topladı. CHP yerel yönetim seçimlerinden almış olduğu avantajla,

hibrit Kemalizmi hali hazırdaki rejime ve onun ceberut uygulamalarına yegane alternatif olarak sunulacaktır.

Şimdi 31 Mart seçimleriyle durum farklıdır, zira millet ittifakının parçalanmasına, CHP'nin tartışmalı bir kurultay geçirmesine rağmen, birçok yerel yönetimde kazanarak çıkması ve birinci parti olması, rejimde ve AKP içerisinde çatlakların derinleşmesine, AKP kitlesinin daha fazla AKP'den uzaklaşmasına ve bir kısmının siyasal İslamın diğer temsilcilerine bir kısmının ise ''kararsızlara'' dönüşmesine neden olabilir. Böylesi bir siyasi dağınıklık içerisinde, devrimin kitle potansiyeli olan rejime öfke duyan geniş halk kitleleri, CHP'nin sözde ''alternatifinin'' peşinden gitmeye **yoğun bir eğilim içerisindedir.** İnsanlar 28 Mayıs seçimlerinden sonra bir kez daha sahte umutlara kapılmakta ve bu sisteme onun hali hazırdaki temsilcilerine karşı yine bu sistemin kurucu unsuru olan Kemalistlerin kanatları altına girmeye **oldukça istekli** bir konumdadırlar.

Açıkça söyleyelim, CHP çözümün değil, bugün yaşadığımız sorunların parçasıdır. Hakim sınıflar arasında sorunun tespiti ve ele alınmasına yönelik niceliksel farklar olsa bile, onlar bu sistemin sürekli dehşet üzereine dehşet üreten yapısına dair kalıcı bir değişiklik getiremezler. ''Kürtleri belediyeye almayacağım'' diyen, göçmenlere ''işgalci pislikler'' diye hitap eden belediye başkanları -ve daha da derinde parti yapılanması- ile, bu sistemin işlemesine yönelik ''yol'' tartışmasının dışına çıkmamaktadırlar. İmamoğlu her konuşmasında ''1924 Ruhu''na gönderme yaparken, bu ''ruhun'' gücünü konsolide ettikten sonra 1927'de kadar bir cümle tüm muhalefeti, Kürtleri ve azınlıkları katliamlardan geçirerek, askeri faşist bir diktatörlük inşa ettiğinden bahsetmez. Evet, CHP ve etrafında odaklanmış klikler bu rejimden rahatsızlık duymaktadır ve evet, **onlar bu kan emici sistemin başına geçmeye adaydırlar.** 0 yüzden ''alternatif'' olarak sunulan ve bir umut olarak sunulan şey, insanlık için gerçek bir umudu barındırmamaktadır.

Fakat insanlar çaresiz ve umutsuz değiller. **Devrim**, sadece bu coğrafya da değil, dünya çapında bulunan ve bu sistem altında çözülemeyecek olan çelişkileri çözebilecek **yegane yol ve gerçek bir şanstır!** Erdoğan'ın yenilgisine sevinen ve tüm bunlardan kurtulmak isteyen herkesin, insanlığı, gezegeni ve üzerinde yaşayan canlıları dönülmez bir yıkıma doğru götüren bu sistemden kurtulmak üzere, gerçek ve bilimsel bir umuda ihtiyacı var; ve bu gerçek bir devrimdir!

Daha önceden de söylediğimiz üzere;

*''Bu rejimden rahatsızlık duyanlar, ilericiler, Kürtler, Kadınlar, LGBTQ bireyler, azınlıklaştırılmışlar, azınlık inançlar ve inanmayanlar şimdi derin bir şok ve üzüntü içerisinde. Umutsuzluğa sürükleniyorlar çünkü aldatmanın ve kendini aldatmanın parçası oldular...Hakim sınıfların parçalanmışlığı arasında kapana sıkışmış, gerçek çıkarları bu sistemin köklü değişmesinden yana olan halk kitleleri, tüm bu olup bitenlerin temel sorumlusu olmadığı gibi, bilimsel bir umut temelinde bu koşulları altüst edecek olan gerçek bir devrimin parçası olabilmek için dönüşebilirler. Karamsarlığa kapılmanın, yegane yolun başka bir seçimden geçtiğini düşünmenin ve 'bir sonraki sefere kazanacağız' diyerek, dehşet üzerine dehşet üreten bu sistemin işlemesine gözlerimizi kapamanın zamanı değil! **Şimdi dünyada ve toplumda neler olup bittiğini, gerçek değişim dinamiklerini ve fay hatlarını bilimsel bir temelde anlamak ve tüm bunlara insanlığın gerçek kurtuluşu olan, komünist devrim ile müdahale etmek ve her türden baskının ve sömürünün sonlandığı bir gelecek için, komünizm bilimini, yeni komünizmi öğrenmenin, başkalarına öğretmenin ve böylece gerçek bir devrim hareketinin parçası olmanın zamanıdır! Buna mecbur ve muktediriz!''***

31 Mart Yerel Yönetim Seçimleri ve Devrim İçin Yeniden Kutuplaştırma

28 Mayıs seçimlerini kazanan Erdoğan ve partisi, ‘‘Millet İttifakı’’nın yaratmış olduğu tansiyonu kırabilmiş, rejiminin gücünü tekrardan tesis edebilmiştir. Erdoğan’ın son yıllardaki siyasi kariyerinde vermiş olduğu bu ‘‘sınav’’, onun sadece halk nezdinde ‘‘yıpranmışlığı’’ ile değil esasta hakim sınıflar arasındaki yarılmanın aleni olarak kendini göstermiş ve ‘‘karşı kutupta’’ gerçekleşen -İslamcı faşistinden Türkçü faşistine, oradan da ‘‘sosyal demokratına- ittifakın, halk kitlelerinin rejime dair beslediğı öfkesini de kendi cephesinde toplayabilmesi sonucunda, hakim sınıf saflarında ki parçalanma daha da derinleşmişti. Erdoğan, tüm bunların en fazla bilincinde olan bir lider olarak, kendi rejimini daha fazla konsolide edebilmek üzere, ‘‘Taliban İttifakı’’ adlandırılmasının yapıldığı bir meydan okuma gerçekleştirdi. Parametrelerini kendisinin belirlediğı bir seçim süreci örgütledi ve ‘‘sosyal demokrati’’ dahi, İslamcı Türkçü faşist rejimin belirlediğı bu dinamikten kaçamadı. Erdoğan zaferini kutlamak için balkon konuşması yaparken, -daha seçim pusulalarının mürekkebi kurumamışken- yerel yönetim seçimlerini işaret etmiş, İstanbul ve Ankara’nın geri alınmasını talep etmişti.

Peki tüm iktidar senin elindeyken, Anayasa Mahkemesi’ni dahi tanımıyorken -ki bu rejim açısından aynı zamanda de facto yeni anayasalaştırma sürecidir de- neden yerel yönetim seçimleri bu kadar önem kazanabilir? Bu sorunun anlaşılması, yerel yönetim seçimlerinin hakim sınıflar açısından ne mahiyet taşıdığının anlaşılması açısından önemlidir.

Erdoğan'ın ''zaferi'' ve hakim sınıflar arasındaki parçalanmanın derinleşmesi

Daha önceden söylediğimiz üzere;

''Hakim sınıflar arasında süren bu keskin yarılma, her bir hakim sınıf kliğinin bütün kozlarını masaya sürdüğü bir oyuna doğru gidiyor. Evet bu seçimde birbirlerini alt etmek istiyorlar ve bunu yapmaya çok kararlılar. Öte yandan bu kararlı olma hali hakim sınıflar arasındaki yarılmayı daha da fazla büyütüyor ve onların birlik zeminini -bu devletin temellerini ve yapısını- daha da kırılğan hale getiriyor. Bu kırılğanlık, tutkalın tutmamasına ve hakim sınıflar arasındaki mücadelenin daha da keskinleşmesine hatta başka bir nitelik - iç savaş durumu- almasına bile olanak sunabilir.''

Erdoğan'ın seçim ''zaferi'' ironik olarak, hakim sınıflar arasındaki yarılmanın daha da derinleşmesine yol açmış durumdadır. Millet İttifakı'nın, hemen seçimler sonrasında parçalanması ''başarısızlıktan'' öte -ki başarı önemli bir tutkaldır-, hakim sınıf cephesinde yarılmanın her bir kutbu kendi içine doğru bir spiral biçiminde daha derinlemesine çekmesinden ötürüdür. Şimdilerde Millet İttifakı bileşenleri, yeni bir ''muhalif'' cephe yaratabilmenin ancak yeni bir ''lokomotif'' güç ortaya çıkarabilmekten geçtiğini bildikleri için her biri ''rüştünü'' ispat etmeye çalışmaktadır. Fakat akılda tutmak gerekir ki tüm bu siyasi ''dağınıklık'' ve ''lokomotif'' olabilme halinin parametreleri hala İslamcı Türkçü faşist rejim tarafından belirlenmektedir. Bundan dolayı Millet İttifakının, ''ablalı-kardeşli'' önderleri ''DEM'lenme'' eleştirilerini yaparken, CHP, bazı önemli büyük şehirlerde Kürt oyları olmadan ''başarılı'' olmayacağını bilmesine rağmen, Kürtlerle yan yana durmayıp sadece Erdoğan'ı göstererek, ''CHP vari Allahın lütfu''na devam etmek istiyor [Nasıl ki AKP, 15 Temmuz darbesini bir Allahın lütfu olarak

görmüşse, CHP'de Erdoğan'ın karşısında ''en örgütlü muhalif' güç olmasını bir Allahın lütfu olarak kullanmaktadır].

Erdoğan'ın zaferi, kendisinin ve partisinin oylarının düşmesi sonrasında, Yeniden Refah gibi tezek deposu köktenci İslamcı bir partiye, programında federasyonu savunan -ki bu Türkçü faşistlere tamamen tezattır- Hizbullahçı Hüda-Par'a muhtaç olduğunu göstermektedir. Buna ek olarak, AKP'nin yüzde birlik partilerin yollarını gide gele aşındırdığı MHP'nin en az yüzde 10 aldığı koşullarda ''kıymetimizi bilsinler'' çıkışı, özellikle de polis ve ordu teşkilatı içerisinde Gülencilerden arındırılan yerleri doldurması -Erdoğan'ın çelişkilere rağmen Soylu'yu 6 yıl içişleri bakanı olarak tutması- Erdoğan'ın ''zaferinin'' hakim sınıflar arasındaki çelişkileri derinleştirdiğine dair göstergelerdir. Evet, Cumhur İttifakı hala birlikte ve hala iktidardadır. Fakat anlatmaya çalıştığımız, 28 Mayıs seçimleri zaferinin hakim sınıflar arasındaki çelişkileri çözmediği, ''Millet İttifakı''nda ki gibi bir parçalanma olmamakla birlikte, ''Cumhur İttifakı''nın da bu verili çelişkilerden kaçamadığıdır. Ve yaklaşan 31 Mart yerel yönetim seçimleri, bu minvalde gerçekleşecektir.

Rejim ve daha güçlü konsolidasyon çabaları ve ''karşı-direnış''

Seçim sonrası ''balkon konuşması'' sonrasında özel olarak İstanbul ve Ankara'nın hedef gösterilmesi, esas itibariyle rejimin önümüzdeki döneme daha güçlü bir konsolidasyonla girme yönelimidir. Erdoğan partisinin zayıfladığını ve ''kitle temelinin'' popülarite kaybettiğini görmektedir. Buna ek olarak ise mevcut rejimin açık bir ''Erdoğan sonrası'' krizi de mevcuttur. Erdoğan, Milli Görüş içerisinde bölünmeden sonra ''yol arkadaşım'' dediği kadroların ezici çoğunluyla yollarını ayırmıştır, ''yeni yetme'' kadrolar ise Erdoğan'ın istediği nitelikte değildir. Bundan dolayı İstanbul adayı olarak Murat

Kurum'un açıklandığı toplantıda Murat Kurum bir kelime dahi etmemiş, Erdoğan'ın popülaritesine yaslanarak işi kotarmışlardır. Evet Erdoğan'ın kendinden başka ileri sürecektir kozu yokmuş gibi gözüküyor ve burada temel mesele ''tek adam'' olmasından ötürü değil, temelini attığı, inşaa ettiği ve ''vizyoneri'' olduğu rejimi hali hazırda ondan ''daha iyi'' temsil edebilecek kadroların olmamasından ötürüdür.

Tekrar etmek gerekir ki genel seçimlerin hemen ardından İstanbul'un ve Ankara'nın alınması için tüm olanakların seferber edilmesi, hakim sınıfların kendi aralarındaki yarılmanın mahiyeti ile ilişkilidir. Bujuva muhalif kanadın 14 Mayıs seçimlerinde ilk defa Erdoğan'ı yenme şansları ortaya çıktı ve Erdoğan bu birliğin tekrar bir araya gelmemesi ve yeniden böyle bir şansı ele geçirmemeleri için, İstanbul, Ankara başta olmak üzere Adana, Mersin, Antalya gibi büyükşehir belediyelerini CHP'nin elinden geri alarak özelde CHP'ye genelde de tüm burjuva muhalif güçlere yönelik bir *coup de gr ce* [Fransızca da ''merhamet vuruşu'' olarak adlandırılan darbe metoforik olarak celladın kurbanını öldürmek için tek vuruşta kelleyi bedenden ayırması için kullanılır] yapmak istemektedir. Böylece muhalefeti daha un ufak etmek istemekte, hali hazırdaki ''ittifak'' krizlerini derinleştirmek ve gelecek açısından kendi rejimini daha derinden, daha güçlü konsolide etmek istemektedir. Buna ek olarak İstanbul ve Ankara gibi belediyelerde rantın devasa olduğu gözden de kaçırılmamalıdır fakat yine de bu seçimlerin vektörü rejim ve onun geleceğine dair yarılmadır.

Karşı cephede ise her şey bitmiş değil. CHP genel seçimlerden sonra Kasım ayında kurultayını yapmış ve ''yenilikçiler'' Kılıçdaroğlu'nu iktidardan gönderdikten sonra kendi tabanına ve geniş anlamda kitlelere ''mesajı aldık'' diyerek, CHP'nin etkisini bir nebze de olsa koruyabilmişlerdir. Her ne kadar genel başkan Özgür  zel olsa bile, İmamoğlu'nun temsil ettiği klik CHP'de ipleri eline geçirmiş ve parçalı burjuva muhalif

kesime de ''2019 ittifakı'' mesajını yollamıştır. Beri yandan ise Meral Akşener'in kendi kitlesini tutamaması, partisinin sürekli olarak erimesi durumu, CHP'yle aynı karede poz vermektense ''hür ve müstakil'' bir seçim siyaseti izlemesi ve böylece CHP'nin bu süreçten daha da zayıflayarak çıkması sonucunda, ''muhalif'' kampta başı çeker pozisyonda konumlanmak arzusu olarak durmaktadır. Akşener yerel yönetim seçimlerinde büyükşehir belediyesi alamayacağını biliyor; lakin kendi kitlesini daha fazla Türkçülük temelinde konsolide etmek ve CHP'nin olası kaybetmesi sonrasında da, ''bensiz olmadan bir hiçler'' mesajını güçlü vermek istiyor. Fakat bu, oldukça riskli bir kumar ve elindeki her şeyi de kaybedebilir. İmamoğlu ise, İYİP'in İstanbullu kitlesinin orta sınıf olmasına, Kürtlerin hatırı sayılır bir kısmının CHP'yi sevmeseler bile hali hazırdaki statükonun yok olmasını istememesine, İstanbul'daki ''seküler'' tabana ama en çokta 4 yıldır İstanbul'da iktidarda olmasına ve bu iktidarı elinde bulundurma avantajına güveniyor.

İmamoğlu'nun iki defa seçim kazanması ve ''Erdoğan'ı yenen lider'' ünvanını elinde bulundurması, siyasi İslam geçmişi ve ''yarı-laik'' pozisyonu, İstanbul'daki Karadenizli nüfusunu düşünecek olursak bir Karadenizli olması, belediye başkanlığı süresince kimi verdiği ''sosyal demokratik'' yardımlar, ''en fazla metro yapan başkan başarısı'' gibi başka ''nitelikleri'' barındırması, İmamoğlu'nun hala kazanma şansı olduğunu gösteriyor. Yine de seçimler ''çantada kakaolu kek'' değil ve İmamoğlu ne İYİP'le ne de DEM ile yan yana durmadan bu iki partinin kitlesinin oyunu almaya çalışıyor. DEM partinin aday çıkarma kararına rağmen, Kürtlerin hatırı sayılır bir kısmı İstanbul'daki ''statükonun'' değişmemesi için İmamoğlu'na oy verebilir fakat aynı şekilde güçlü bir aday olursa -Başak Demirtaş- işler değişebilir ve İmamoğlu'nun daha fazla Türkçü kesimlere oynamasını sağlayabilir. Yine de seçimlerin, aday belirlemeden ibaret olmadığını ve ''pazarlıkların'' son dakikaya kadar devam ettiğini de akılda tutmak gerekir. Fakat tüm bu detaylarla anlatmak istediğimiz,

çelişkinin çok katmanlı, girift bir yapıya sahip olduğudur, kesinlikle ''hangi adayın kimin menfaatine'' olduğu tartışması değildir.

Yukarıda Erdoğan için söylediğimiz hakikat yani, bu seçimlerin Erdoğan'ın 2028 başkanlık seçimlerine gidene kadar iktidarını daha güçlü/derin konsolide etme arzusu, karşı taraf için ise 2028'de Erdoğan'dan kurtulmak için mevcut ''kazanımların'' korunması olarak kendini göstermektedir. Hakim sınıfların her iki kanadı da zorunluluklarla örülüdür. Ve bu çelişkileri çözebilmek için ''her şeyi kaybetme'' pahasına hareket edebilirler. Ve tüm bu iç içe geçmiş çelişkiler yumağı, hakim sınıfların olanca parçalanmışlığı bizlere gerçek bir devrim için olanaklar sunmaktadır.

Demokrasi illüzyonu berdavam!

Hatırlanacağı üzere, "Bir oyluk canları kaldı!" sloganları altında "faşizmi devirmek isterken bu rejimi daha geniş ve derin etki alanının "yasal" olanakları bir kez daha oluşmuş ve bir "demokrasi" şölenine dönüşmüştü! Şimdilerde bu demokrasi şölenine ''soldan'' ve ilerici cepheden, ''halkçı'' belediye altında katılımlar gırla devam ediyor. Sanki bir önceki yerel yönetim seçimlerde 65 belediye kazanan HDP'ye kayyumlar atanmamış, Can Atalay'ın AYM'nin kararına rağmen vekilliği düşürülmemiş de, bu faşist rejim altında bir ''halk yönetimi'' olacağı, halkın kendi çıkarları doğrultusunda ''yönetimi'' sağlanacağı, en azından ''demokrasi kültürünün'' -artık bu ne demekse- yerellerden yeşereceği mesajı verilip duruluyor. Şimdilerde bizim solcular ''bir nefes'' almaktan bir ''heves'' almaya evrilmiş görülüyor.

''Seçimler 'halkın iradesini temsil ettiği, yönetici sınıfları kendi etkisi altına aldığı ve bir sonraki dönemde hakim siyasi çizgiyi belirlediği koşullar' olarak anlatılır. Seçimler halk kitlelerinin kitlesele olarak ve çeşitli

seviyelerde siyasi hayata katıldığı bir süreç olması açısından da önemsiz değildir. Bu süreç belirli bir 'rızalık' ve toplumsal tabanın yaratılmasında koşul ve seçim sonrasında 'meşruluk' tanır. Ama yine de seçimler yoluyla halk kitlelerinin hiçbir temel sorunu çözülemez. Örneğin seçim yoluyla sömürü düzenini ortadan kaldıramazsınız, özel mülkiyete son veremezsiniz. Halk kitlelerinin temel sorunlarının seçimler yoluyla çözülmediği hakikati sadece kapitalist toplumlar için değil, sosyalist toplum için de geçerlidir. Mao, proletarya diktatörlüğünü sürdürmek üzere Kültür Devrimi'ni başlatmak için seçimlere gitmedi hatta önderlik ettiği kendi partisinin dahi desteğini almadı. Kültür Devrimi'ni başlattı ve önder devrimci kadrolarla bu süreci yeniden ve yeniden örgütledi. 0 yüzden emperyalist haydutlar Mao'yu ''darbe'' yapmakla suçladı ve Kültür Devrimi'ni bir Mao karşıtlarının tasfiyesi olarak anlatıp durdu ve bu kara propagandaya halen devam edilmektedir.''

Bu aktardığımız paragrafa, hakim sınıfların kendi aralarındaki parçalanmanın derinleşmesi temelinde bakmak gerekir. Bugün seçimler -ister genel olsun, ister yerel- esasta hakim sınıfların kendi aralarındaki çelişkilerin bastırıldığı ve bu temelde halk kitlelerinde bir rızalığın yaratılma ve böylece iktidarın hedeflenmesi yönelimiyle yapılır. Yerel yönetimler, genel seçimlere göre özgünlükleri olmakla birlikte, bu sistemin işleyişi içinde, hakim sınıfların temel yönelimlerinin -ve çelişkilerinin- yükseldiği zeminde vuku bulur. 0 yüzden ''sistem dışı'' ya da ''yerel alternatif'' değil aksine, bu sistemin ve onun işleyişinin parçasıdır. Şayet bu sistemin dışına çıkarsanız, ''bünye'' sizi dışarı atar, oyun dışı kalırsınız. HDP belediyelerinin başına gelen budur. Kimi ilerici belediye başkanları ise HDP'li belediyelerle benzer akıbeti yaşamamak için, oyuna ayak uydurmuştur. Niyetli ya da niyetsiz, bu metobalizmanın parçası haline gelmiştir; üstelik Kürdistan'da sömürge valiliğini aratmayan kayyumların atandığı koşullarda bu da ayrı bir utanç tablosudur! Bu söylediklerimize bir ek olarak söylemek

gerekirse, Kürt siyasal hareketi, aktüel olarak faşizmin cenderesinden en ağır biçimde geçen özne olmakla birlikte, demokrasi illüzyonunun en fazla parlatıldığı cenahtır. Ve burada temel mesele Kürt hareketinin ‘‘tecrübe çıkaramaması’’ değil, siyasi çizgilerinin katıyen burjuvazinin dar ufkunu aşamamasıyla ilişkilidir.

Seçimler, bu düzen altında -ister yerelerde isterse genel seçimde- hiçbir kalıcı değişikliğin yapılmasına vesile olmaz. İddia edilenin aksine bir ‘‘ikili iktidar’’ ‘‘halkın demokrasi kültürünün geliştiği’’, ‘‘devrim için tedrici ilerlemenin sağlandığı’’ durumlar, bırakalım faşizm koşullarında, burjuva demokrasinin olduğu ülkelerde bile mümkün değildir; Katalonya bağımsızlık referandumu buna iyi bir örnektir. Şayet attığınız adımlar verili sistemi ‘‘nispeten’’ zora sokuyorsa, elimine edilmeniz an meselesidir. Bob Avakian’ın da söylediği üzere;

“Seçimler, kitlelerin bu politikaların ve hükümetin değişmesine yönelik bir icraat görme arzusunun gerçekleşmesi için bir yol sağlamaz; ancak belirli koşullar altında kitlesel siyasi direniş, hükümet politikasındaki değişiklikleri zorlamak için önemli bir katkı sağlayabilir. Özellikle de bu politikaların gerçek bir tıkanıklıkla karşı karşıya kaldığı ve diğer şeylerin yanı sıra, yönetici sınıfın içinde artan bölünmelere yol açtığı daha geniş bir bağlamda gerçekleşiyorsa kitlesel siyasi direnişler katkı sağlayabilir.” [Bob Avakian, *Komünizm ve Jeffersoncu Demokrasi*]

Üzerinde durulması gereken bir diğer husus ise, bir sınıflar üstü demokrasi anlayışının her seçimde parlatılıp, halk kitlelerine ‘‘devrim’’ niteliğinde sunulmasıdır. ‘‘Toplumda bugün ifade edildiği üzere, ‘‘demokrasi’’ -aslında ise burjuva demokrasisi- insanlığın içerisinde bulunduğu devasa problemlerin çözümü olmadığı gibi bu sorunların kaynağı olan kapitalist-emperyalist sistemin -burjuva diktatörlüğünün- sürdürülmesinin sadece bir biçimidir. Baskının ve sömürünün olmadığı tüm gereksiz acılardan kurtulacağımız bir dünya için kesinlikle köklerinden sökölüp atılması gerekir.’’

Yegane ‘‘seçimimiz’’ devrimdir, daha azı değil!

Genel seçim sonrası ilerici kampın üzerine bir ölü toprağı serpildi. Bu toplumda iyiden ve güzelden yana olan yüz binlerce insan, sahte umutlara kandığı için büyük bir demoralizasyon yaşıadı. Şok dalgasının nispeten atıldığı, insanların geleceğe dair kaygılarını dile getirmeye başladığı şu günlerde kesinlikle ihtiyacımız olmayan tek şey, seçimler aracılığıyla halka sahte umutlar satmaktır.

Evet seçimler belki Erdoğan’ın orta vadeli planlarını boşa çıkarabilir ve evet bazı belediyeleri -ve hatta büyükşehir belediyelerini- ilerici adaylar da alabilir. Ama tüm bunlar yukarıda ifade ettiğimiz, hakim sınıflar arasındaki çatışmada, Erdoğan’ın parametrelerini belirlediği zeminde ve siyasi atmosferde gerçekleşecektir. Her iki durumda da, gerek Erdoğan’ın planının bozulması -ki bu sadece bir olasılık olarak gözükmemektedir- ya da ilerici adayların kazanması, içinden geçtiğimiz ağır koşulları değiştirmeyecek, ya burjuvazinin Kemalist klikleri arkasına hizalanacakları ya da ilerici adayların -şayet ilerici programlarını uygulamak isterlerse- kanyum siyasetiyle bastırılacağı bir süreç yaşanacaktır. En iyi ihtimalle bazı ilerici belediye başkanları görevlerine devam etseler bile, izole edilecek, hem ekonomik olarak hem de demoklesin kılıcı ile sürekli baskı uygulanacak ve halk kitlelerinin tüm çabaları heba olacaktır.

Devrimci komünistler olarak böylesi bir süreçte, oy kullanmanın, devrimin objektif koşullarını geliştirebileceğini ve halkın yararına dair en ufak kazanımın bile sağlanabileceğini düşünmüyor ve sandığa gitmiyoruz! Yine bu süreçte okun sivri ucunu rejime ve tüm temsiliyetine yöneltirken her türden hakim sınıf düşüncesini yere çalmaktan ve devrimci komünist hattı kitlelerin önüne koymaktan daha

azını yapmayacağımızı beyan ediyoruz.

Sandığa gitmemek, seçim sürecine katılmamak değildir. Hakim sınıflar seçimler vesilesiyle kendi gerici düşünceleri temelinde kitleleri kutuplaştırırken, bizler ise devrim için yeniden kutuplaştırmamanın can alıcı zorunluluğu toplumun en ileri kitlelerine götürmek zorundayız ve böylesi süreçlerde kitlesel buluşmalar daha mümkündür. **Bunu yapmadaki amacımız, bu sistemi ve onun hali hazırdaki rejimini köklerinden söküp atmak ve baskının ve sömürünün olmadığı bir dünya için gerçek bir devrimi muzaffer kılabilmektir.** Amacımız tek tek ilerici adayların peşine düşmek, ''açıklarını aramak'' değildir. Bununla birlikte ilerici adaylarla üzerinde çalıştığımız kitle tabanı ortak olduğu ve bizlerin devrim yapma da kararlı/ciddi olduğumuz için, siyasi çizginin keskin ayrımı, seçim programına karşı devrim programının sahaya sürülmesi, ideolojik bir ''karşı olmayı'' da zorunlu kılar. **Burada karşı karşıya olan iki çizgi, iki program iki gelecek tahayyülüdür; Devrim ve reform!** Söz konusu halkın çıkarları olduğunda -ki gerçek bir devrimi gerçekleştirebilmek ve sürdürebilmek halkın temel çıkarıdır-, hakikati ısrarlı ve keskin bir şekilde söylemekten geri durmayacağız. Ve böylece halk kitlelerinin de bu hakikati -devrimi- edinmelerini, kendilerini değiştirerek dünyayı değiştirmelerini sağlamak için canla başla mücadele edeceğiz!

Toplumdaki ileri güçler şayet sahte umutlarla "geleceği inşa" etmeye çalışırlarsa, bu gerici sistem altında ''halkçı'' hatta ''sosyalist'' bir belediyecilik olabileceği gibi -şakaysa komik olmayan, ciddiye keskin ve kesif bir sistem içilik kokan- sözde teorileri savunurlarsa, tüm bunların bir oy pusulasıyla yıkılması işten bile değildir! Mesele bu adayların seçimleri alıp almayacağı da değildir, tüm bu süreç içerisinde, sözde devrimci değerler adına devrim için hazırlanması gereken güçleri, verili sisteme dokunmadan, siyasi iktidarı hedeflemekten ''siyasal iktidarcıklar'' kurma perspektifiyle objektif olarak -subjektif olarak bunu

istememeseler bile- devrimin önünde engel olacaklarıdır.

Bir diğer husus ise, toplumun azımsanmayacak bir kesimi Erdoğan'ın temsil ettiği çoğu şeyden artan oranda nefret etmeye devam ediyorlar ve bu çok haklı ve meşru bir öfkedir. İnsanlar umutsuzluklarından dolayı ''karşı'' kampta olan adaylara oy veriyorlar ve daha derin bir umutsuzluğa sürükleniyorlar. Bu insanlara gitmeli ve işlerin kesinlikle oy vermeyle çözülmeyeceğini ve mevcut kutuplaşmanın insanlık için zerre çıkar sağlamadığını anlatmalı ve bilimsel bir umudun, gerçek bir devrim olduğunu ve bu devrimin bilimini, yeni komünizmi ve hali hazırda Bob Avakian gibi bir önderliği olduğunu götürmeliyiz!

14 Mayıs seçimleri için söylediklerimizi gerçek bir kurtuluş için güncelleyerek hatırlamakta fayda var:

''Bu rejimden rahatsızlık duyanlar, ilericiler, Kürtler, Kadınlar, LGBTQ bireyler, azınlıklaştırılmışlar, azınlık inançlar ve inanmayanlar şimdi derin bir şok ve üzüntü içerisinde. Umutsuzluğa sürükleniyorlar çünkü aldatmanın ve kendini aldatmanın parçası oldular. Fakat umutsuzluk yok! Sahte umutlarla, bu sistemin ve onun faşist rejiminin seçimle değişeceğine dair ''aldanılmış'' umutlara geçit yok! Oy pusulasından kurulu kaleler, sahte umutlar gibi bir gecede çöktüler. **Fakat bunlardan temel olarak siz sorumlu değilsiniz!** Hakim sınıfların parçalanmışlığı arasında kapana sıkışmış, gerçek çıkarları bu sistemin köklü değişmesinden yana olan **halk kitleleri, tüm bu olup bitenlerin temel sorumlusu olmadığı gibi, bilimsel bir umut temelinde bu koşulları altüst edecek olan gerçek bir devrimin parçası olabilmek için dönüşebilirler.** Karamsarlığa kapılmanın, yegane yolun başka bir seçimden geçtiğini düşünmenin ve 'bir sonraki sefere kazanacağız' diyerek, dehşet üzerine dehşet üreten bu sistemin işlemesine gözlerimizi kapamanın zamanı değil! Şimdi dünyada ve toplumda neler olup bittiğini, gerçek değişim dinamiklerini ve fay hatlarını bilimsel bir temelde anlamak ve tüm bunlara insanlığın gerçek kurtuluşu olan, komünist devrim

ile müdahale etmek ve her türden baskının ve sömürünün sonlandığı bir gelecek için, komünizm bilimini, yeni komünizmi öğrenmenin, başkalarına öğretmenin ve böylece gerçek bir devrim hareketinin parçası olmanın zamanıdır! **Buna mecbur ve muktediriz!''**

Yeni Komünizm Kolektifi

Şubat 2024

Referans Yazıları

Bob Avakian, Komünizm ve Jeffersoncu Demokrasi, El Yayınları, 2022

Bob Avakian, Demokrasi, Neden Daha İyisini Yapamayalım ki?, El yayınları, 2016

[Seçimler, Toplumsal Hizalanma, Parçalanma ve Gerçek Bir Devrim İçin Stratejik Sorumluluk](#)

[14 Mayıs Seçimleri; Gerçek Bir Umut İçin Devrime İhtiyacımız Var! Daha Azına Değil!](#)

[Seçimlerin Doğası, Görevi ve Sınırlılıkları Hakkında Bob Avakian'dan Seçkiler](#)

[Altı Soru Altı Cevap](#)